

Det Anarkistiske Bibliotek

10 regler for et ikke-voldeligt samfund

Philip Richlin

Philip Richlin
10 regler for et ikke-voldeligt samfund
22. maj 2018

theanarchistlibrary.org

Dette er en stærkt redigeret udgave af den oprindelige tekst. Teksten har fået en hel anden struktur og opbygning, ligesom dele af teksten, der primært diskuterer amerikanske forhold, er udeladt. Dette, for at gøre den lettere at læse. Oversætteren er ikke enig i de holdninger, der kommer til udtryk i teksten. At den er blevet oversat skyldes 1) at teksten er et eksempel på »filosofiens elendighed«, der bør udsættes for kritik, 2) at der er tale om en øvelse i regi af oversættergruppen, der holder til i Bogcaféen, Halmtorvet 54, København. *Morkel Svamp*

da.theanarchistlibrary.org

22. maj 2018

ikke længere nogle rationelle argumenter for at opretholde en gerningsbaseret økonomi i stedet for at overgå til en gave- og behovsbaseret økonomi.

Og når det kommer til at imødegå misgerninger, er tilbageholdelse/rehabilitation mindre skadende og mere effektive end afstraffende metoder.

X. Ressourceeffektivitet

Vores tekniske effektivitet bør holdes op imod – og afbalanceres i forhold til – ressourceeffektivitet. Vi er nødt til at håndtere vores begrænsede ressourcer på en sådan måde, at menneskelige behov imødekommes (og i forlængelse af dette er vi nødt til at tage hensyn til dét miljø, vi er afhængige af). Det betyder, at vi ikke har råd til at inddrage udgiftseffektivitet og profit i vores overvejelser, når det kommer til produktion og distribution. Vi er tværtimod nødt til at inddrage menneskelige behov/præferencer og ressourceeffektivitet i vores overvejelser. Vi behøver ikke at ofre vores teknologi til fordel for ressourceeffektivitet, men vi er nødt til at afstemme vores teknologi med ressourceeffektivitet.

Opsummering

Hver for sig er disse regler ikke nok, men afstemmes de med hinanden, har de samlet set et frigørende potentiale.

Hvis vores mål er at maksimere velvære, sætter den videnskabelige metode os i stand til at opnå medfølelse resultater (frem for blot medfølelse intentioner).

Hvis vores mål er at maksimere den biopsykosociale velvære for alle, vil vi med den videnskabelige metode som vores epistemologi føres/ledes hen imod at imødekomme og tilfredsstillende menneskelige behov (både ved at finde ud af, hvad disse menneskelige behov er, og hvordan de bedst kan imødekommes med den teknologi, der er til rådighed).

I forlængelse heraf fører den videnskabelige metode os hen imod et økologisk fokus (vores økologiske problemer er sociale problemer i forklædning).

For at forsøge at opfylde menneskelige behov, har vi brug for et fordelings-system baseret på behov/brug – fremfor et system baseret på privat ejendom (og magtcentralisering).

Opnåelse af enighed er pr. definition en præference for, hvordan vi ønsker at blive behandlet. Ud af enighedsbaserede sociale relationer opstår det deltagende demokrati inden for rammerne af frie forbindelser og decentraliserede – og alligevel forbundne – forsamlinger.

Vores nuværende teknologi gør os i stand til at automatisere mekanisk arbejde og derved befri os fra lidelse, der kan undgås. Som følge af det potentiale der – gennem automatisering af mekanisk arbejde – ligger i at tilfredsstillende menneskelige behov med videst mulig hensyntagen til miljøet, er der

Indhold

Indledning	5
I. Fri forsamling	5
II. Deltagende demokrati	5
III. Medfølelsen, logikken og den videnskabelige metode	6
IV. Magtens decentralisering	7
V. Konføderation	7
VI. Tilbageholdenhed og rehabilitation	8
VII. Automatisering af mekanisk arbejde	8
VIII. Frihed fra strukturel vold	9
IX. Gaveøkonomi	9
X. Ressourceeffektivitet	10
Opsummering	10

VIII. Frihed fra strukturel vold

Strukturel vold opstår i systemer, der skaber ikke-*imødekomne* behov, der kan undgås. Strukturel vold skaber lidelse, der kan undgås. Og lidelse der kan undgås, er pr. definition noget, vi ønsker at undgå (ellers ville det ikke være lidelse). Frihed fra strukturel vold har mange frigørende implikationer – bl.a. en forandring i ejendoms-relationer. Privat ejendom er baseret på den enkeltes placering i et økonomisk hierarki frem for reelt behov/brug. Det er ideen om, at nogle mennesker kan få opfyldt deres irrationelle ønsker, mens andre mennesker ikke får opfyldt deres basale behov. Privat ejendom (som skal holdes adskilt fra personlig ejendom) er ideen om, at nogle mennesker er mere berettiget til beskyttelse end andre. Privat ejendom er ideen om, at fjerne ejere og privat(ejende) individer kan eje produktionsmidlerne og profitere af arbejderne arbejde. Privatejendom er ideen om, at vi kan købe og sælge land, og ved udvidelser købe og sælge mennesker. Og naturligvis kræver den private ejendom en stat, der kan forstærke de ekstreme uligheder i velfærdsgoder, der skabes af den private ejendom. Det vi har brug for, er et brugerbaseret system, der sætter *imødekommelsen* af menneskelige behov som det første med bibliotekslignende samlingscentre – fremfor et ejerskabsbaseret system baseret på ens formuestørrelse. Friheden fra ikke-opfyldte behov der kan undgås, medfører af sig selv frihed fra sexisme/racisme/duelighedsdiskriminering osv. Det er essentielt, at vi ikke blot afskaffer autoritære systemer, vi må også minimere autoritær adfærd.

IX. Gaveøkonomi

Meriam Webster definerer »gave« som »noget der frivilligt overdrages fra en person til en anden uden kompensation«. Alligevel ligger der i dét at modtage gaver en forventning eller en forpligtelse til at give noget igen. Gaven kan gives fra fællesskabet til den enkelte, fra den enkelte til fællesskabet, fra den ene til den anden enkelte, og fra fællesskab til fællesskab. Økonomiske fortjenester og straffe er kun til i dén grad, at de kan motivere RENT mekanisk arbejde. Men langt det meste arbejde kan automatiseres, så derfor er der ingen grund til at have økonomiske fortjenester og straffe, fordi det er således, at økonomiske fortjenester og straffe forhindrer arbejde, der ikke er rent mekanisk.

VI. Tilbageholdenhed og rehabilitation

Selv med uddannelse, den fælles stræben efter imødekommelsen af den enkeltes behov, minimering af misbrug og nedsættende sprog, vil der ske misgerninger. Der er både gode og dårlige måder, hvorpå misgerninger kan bekæmpes. Den gode måde er tilbageholdenhed, og rehabilitation er gode måder. Straf er en dårlig måde. Tilbageholdenhed er at undgå, at den enkelte begår misgerninger. Straf er hævn for den allerede begåede misgerning.

Straf virker ikke i forhold til misgerninger. Afstraffende systemer forsøger at behandle misbrug/ikke-imødekommne behov med endnu mere misbrug/ikke-imødekommne behov, og forstærker dermed voldens og misgerningens spiral. Folk der i dén grad lider under misbrug og ikke-imødekommne behov, at de gør skade på andre, har brug for at blive holdt tilbage fra at skade andre, og de har brug for hjælp og rehabilitation. De har ikke brug for at blive straffet. Afstraffelse handler kun om at give offeret skylden, fordi alle undertrykkere skabes som undertrykkere af deres miljøer. Vi kan ikke anklage enkeltstående elementer for reaktioner inden for givne systemer, uanset hvor godt det kan føles at reducere en undertrykker til en eksistens sat uden for system og kontekst ind til dét punkt, hvor de som strafbare kan lære god opførsel. Givet målet om velvære for alle er vi nødt til at benytte os af en konsekvensinddragende tilgang til ansvarlighed (hvor vi kun stiller folk til ansvar i dén grad, at vi opnår de konsekvenser, vi stræber efter – så som alles velvære) frem for en tilgang, der handler om placering af skyld.

VII. Automatisering af mekanisk arbejde

Automatiseringen af mekanisk arbejde skal ske i overensstemmelse med fællesskabernes og de enkeltes behov og rationelle præferencer. Vi har teknologien til at automatisere den langt overvejende del af mekanisk arbejde, og dét i dén grad at folk kan blive fri for at skulle udføre det. Dette vil gøre det muligt for folk at bidrage til videnskab og kunst frem for at udføre overflødig slavearbejde. Friheden fra at skulle udføre mekanisk arbejde, der kan undgås gennem automation er på mange måder én af de friheder, som en post-mangeløkonomi giver, og som adskiller den fra økonomiernes traditionelle anti-autoritære bindinger. Så længe teknologien der kan automatisere de sure pligter, ikke findes, må de sure pligter ses som »et nødvendigt onde«. Men hvis teknologien der kan automatisere sure pligter findes, bliver den sure pligt et unødvendigt onde.

Indledning

Spørgsmålet er ikke, hvorvidt vi skal have regler. Regler er uundgåelige i et samfund. I stedet bør vi spørge: »Hvad er de nødvendige reglers formål?«, og »hvilke regler er nødvendige for at opfylde dette formål?«. Formålet bør være at opnå det størst mulige biopsykosociale velvære for alle (eller så mange som muligt). Da vi alle er afhængige af det globale økosystem, er det nødvendigt også at tage hensyn til dette. Reglerne bør være formålsrettede nok til at stemme overens med forudsætningerne, men samtidigt generelle nok til at muliggøre en mangfoldighed inden for overensstemmelsen.

I. Fri forsamling

Den fri forsamling består af tre komponenter:

- (a) friheden til at forsamles
- (b) friheden inden for forsamlingen
- (c) friheden til at kunne stille sig uden for forsamlingen

Ad (a): At forsamles er den enkeltes frihed til at tilslutte sig det fælles formålstjenstlige.

Ad (b): Der skal være overensstemmelse mellem det fælles formålstjenstlige, og det individuelt formålstjenstlige.

Ad (c): Man har lov til ikke at ville tilslutte sig fælles (deltagelsesdemokratiske) beslutninger, så længe det ikke skader det fælles formålstjenstlige.

II. Deltagende demokrati

Det deltagende demokrati er ikke repræsentativt eller flertalsdiktatorisk uden mulighed for fri tilslutning (c). Deltagende demokrati defineres af, hvordan den frie forsamlings magtbeføjelser proportionerer med måden, hvorpå den frie forsamlings beslutninger påvirker folk (b). Deltagende demokrati har en indbygget forsvarsmekanisme mod magtbaserede relationer inden for den fri forsamling (kombinationen af (a), (b) og (c)).

Selv hvis al eller næsten al produktion var fuldstændig eller næsten fuldstændig automatiseret, således at alle basale behov blev tilfredsstillet af automatiserede produktionsformer uden behov for menneskelig arbejdskraft, ville vi stadigvæk have behov for og ønske om et deltagende demokrati i frie forsamlinger, når vi associerer os med hinanden.

Det største problem hvad angår brugen af beslutningsformer i den frie forsamling er ikke selve det, at der tages beslutninger. Problemerne opstår, når beslutningerne er irrationelle. For at *minimere antallet af irrationelle beslutninger*, er vi nødt til at have en konsensus i forhold til *videnskabelig metode* (hvilket kun kan ske gennem uddannelse). Uanset valg af beslutningsform er *udgangspunktet for et rationelt beslutningsgrundlag brugen af den videnskabelige metode*.

Deltagende demokrati kan tage mange former.

En form er *flertalsbeslutninger* inden for den fri forsamling. Reglen om flertalsbeslutninger er ikke magtrelateret, og den tillader ikke et mindretal at undertrykke et flertal. Og den enkelte kan frit vælge at stille sig uden for flertallets beslutninger (c), og vil alligevel indgå i den fri forsamling (a), og få dækket sine basale behov. For i og med at ens behov er dækket i en behovsbaseret økonomi, behøves man ikke at lade sig underkaste et beslutningsflertal, man ikke ønsker at være en del af. Flertalsafgørelser er først problematiske, hvis de enkelte/mindretallet har mulighed for at vælge til og fra inden for forsamlingerne. Et forsamlingsflertal der udtrykker en rationel præference, er ikke et forsamlingsflertal, der undertrykker et mindretal.

En anden form er *konsensusdemokrati*. Konsensus er en problematisk beslutningsform, i og med at beslutningsproceduren ofte fører til laveste fællesnævner frem for dét, folk rent faktisk ønsker at gøre. På den anden side er det sådan, at hvis konsensus opnås organisk, som dét man gør, idet at man gør det, kan det være en ideel beslutningsform.

Endelig er der det *deltagende diskursive demokrati*. Deltagerne i det diskursive demokrati fremfører deres tankefulde overvejelser, før der stemmes.

III. Medfølelsen, logikken og den videnskabelige metode

Inddragelsen af medfølelsen i beslutningsprocessen er nødvendig i forhold til at maksimere alles velbefindende, men ikke tilstrækkelig. Et demokrati kan ikke alene baseres på medfølelse, for det kan føre til, at beslutninger tages på et irrationelt grundlag. Hvis vores beslutningsgrundlag er irrationelt, kan det føre til moralsk anløbne – og tilmed farlige – beslutninger. Når vi gennem medfølelsen vil hinanden det bedste, og således maksimere alles velvære, kan dette ikke blot være en intention. Vi er nødt til at tage højde for de mere komplekse

konsekvenser af dét, vi gør. Med den videnskabelige metode kan det sikres, at medfølelsen håndteres og styres.

IV. Magtens decentralisering

Begrebet decentralisering dækker her over, at funktioner og muligheder spredes og fordeles til alle i dén grad, det i praksis kan lade sig gøre. I og med at funktioner og muligheder fordeles og spredes ligeligt, undgås brugen af magt og tvang i planlægnings- og produktionsprocessen. Magtens decentralisering er egaliserende.

En decentraliseret planlægnings- og produktionsproces medfører en større fleksibilitet i forhold til fejl, uforudsete forhindringer eller forandrede behov. Hvis et decentraliseret komponent fejler, er andre klar til at overtage funktionen i det ramte system, og/eller bidrage med gensidig hjælp for at rette op på fejlen.

Det er vigtigt at bemærke, at autoritet opnået gennem faglighed stadigvæk er legitim. Faglig autoritet adskiller sig fra autoritære sociale relationer. Uddelegering af opgaver til visse eksperter er uundgåelig og ønskelig, men vi må nødvendigvis omsætte disse uddelegeringer på ikke-autoritære måder.

V. Konføderation

Det er vigtigt, at decentraliserede samfund indgår i forskellige former for forbindelser for at hjælpe og lære af hinanden for at opnå den størst mulige biopsykosociale velvære for alle. Der skal etableres konføderationer. Konføderationer kan finde mange forskellige former, men inden for anti-autoritære cirkler betyder konføderation en decentraliseret konføderation eller ikke-autoritære forsamlinger mellem ikke-autoritære forsamlinger. Der er et fælles træk mellem fri forsamling/deltagende demokrati/decentralisering/konføderation. De stræber alle hen imod at afstemme den enkelte med fællesskabet og de økosystemer, de hviler på. Fri forsamling og imødekommelse af folkenes behov sikrer, at de demokratiske institutioner giver plads til meningsfulde holdninger, og magtens decentralisering sikrer, at de forbundne forsamlinger ikke har nogen som helst politisk magt til at undertrykke.